

Stížnost neshledal nss důvodnou z těchto úvah:

Není sporu, že st-lka nabyla »diplomu pro školy měšťanské« teprve v roce 1919 v Budapešti, tedy na území státu cizího. Z povahy věci a z celé úpravy řízení aprobačního všeho druhu vůbec plyne, že každý stát uznává pro svůj obor za platné jen takové zkoušky a taková vysvědčení, které byly složeny a jichž bylo nabyto na jeho území, pokud není výjimečně předpisu, kterým se uznávají a za rovnocenné prohlašují zkoušky složené v cizině a vysvědčení nabytá v cizině. Podobné normy se v zákonodárství opětne vyskytují; tak na příklad také zákon ze 14. dubna 1920 č. 276 Sb., rozšiřuje platnost předpisů o zkouškách způsobilosti učitelské, platných v Čechách, na Moravě a ve Slezsku též na Slovensko, prohlásil v určitých mezích za platné též v republice čsl. diplomy učitelské, jichž bylo nabyto na ústavech maďarských, omezil však toto uznání na diplomy vydané do 31. prosince 1918 (§ 3). Zákon neuznává však a contrario diplomy, jichž bylo v cizině (v Maďarsku) nabyto po 31. prosinci 1918 — a není také ani jiné normy, která by nárok takový propůjčovala.

Normou takovou zejména není ani shora uvedený výnos min. škol č. 72588/1920, který naopak toliko v bodě 1) prohlašuje za rovnocenné s učitelskou zkouškou dospělosti učitelské diplomy, jichž bylo nabyto po 31. prosinci 1918 na území čsl. republiky, dále v bodě 2) přislíbujee uznání rovnocennosti diplomů nabytých po 31. prosinci 1918 do konce školního roku 1918/19 v Maďarsku a to za určitých podmínek, v bodě 3) prohlašuje, že neuznávají se diplomy vydané v Maďarsku vládou bolševickou a v bodě 4) uznání diplomů, jichž bylo nabyto v Maďarsku ve školním roce 1919/20 a později, vyhrazuje zvláštnímu rozhodování.

Stížnost ostatně se také žádné normy, která by dávala právní nárok na uznání učitelského diplomu vydaného v Maďarsku po 31. prosinci 1918, nedovolává, naopak jen tvrdí, že cit. výnos č. 72588/1920 se na přítomný případ nevztahuje.

Není-li však právního nároku uvedeného obsahu, pak nemá ani st-lka nárok na to, aby v čsl. republice za platný uznán byl diplom, o který tu jde, a nemohlo naříkaným rozhodnutím tudíž žádné subjektivní právo st-lčino býti porušeno (§ 2 zák. o ss), nechať úřad svůj zamítavý výrok odůvodnil jakkoliv.

č. 4860.

Veřejní zaměstnanci (Slovensko): Předpisy o ztrátě pense pro odcestování do ciziny bez povolení byly na bývalé obecní notáře rozšířeny teprve zákonem č. 310/1924, nikoliv již nařízením č. 247/1922.

(Nález ze dne 2. září 1925 č. 15340.)

Věc: Vdova po Emerichu Cz. v Lučenci proti generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě o zastavení vdovské pense.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: St-lka, vdova po bývalém notáři, odjela koncem června 1923 do Maďarska. Když částky pense za měsíc červenec až září došly

úřadu zpět s poznámkou, že percipientka odcestovala do Maďarska, zastavil žal. úřad poukazem z 28. září 1923 výplatu pense.

Podáním z 10. listopadu 1923 žádala st-lka, aby jí pense od července 1923 znovu byla poukázána a odůvodňovala svoji prosbu tím, že koncem června 1923 byla nucena odcestovati ke své nemocné dceři a že tak učinila v domnění, že se v brzkou chvíli vrátí a že jí pense v Lučenci bude rezervována. V Maďarsku musila však st-lka vytrvati po 4 měsíce.

Nař. výnosem bylo st-lce sděleno, že pensijní požitky jí byly koncem června 1923 zastaveny, poněvadž bez povolení odcestovala do Maďarska.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvažoval nss následovně:

Jak z odvodního spisu žal. úřadu plyne, jednal žal. úřad, vydávaje nař. rozhodnutí, ve smyslu odst. 2 § 18 nař. z 8. srpna 1922 č. 247 Sb. Dle § 18 odst. 1 cit. nař., jež vydáno bylo na základě čl. I. zák. z 3. března 1921 č. 99 Sb. a § 1 odst. 2 nař. z 15. července 1921 č. 234 Sb., rozšířena byla platnost ustanovení, která platí v Čechách, na Moravě a ve Slezsku o povoleních udělovaných osobám, jimž se vyplácejí odpočivné požitky, k cestám do ciziny aneb k pobytu tamže, i na Slovensko. Předpisy tohoto nařízení však vztahují se, jak plyne již z jeho nadpisu a z té okolnosti, že jest vydáno u provedení zák. č. 99/21 a vlád. nař. č. 234/21, na odpočivné a zaopatřovací požitky státních zaměstnanců systému uherského a osob po nich pozůstalých. I hlava II. nař. č. 247/22 jedná o odpočivných požitcích státních úředníků, soudců, státních učitelů, státních zaměstnanců z kategorie zřízenců (§ 2) a o požitcích bývalých státních dělníků.

Zemřelý manžel st-lčiny však státním zaměstnancem nebyl. Z odvodního spisu žal. úřadu samého plyne, že st-lka jest vdova po okresním notáři. Odpočivné požitky župních zaměstnanců, obecních a obvodních notářů na Slovensku upraveny byly teprve zákonem z 19. prosince 1924 č. 319 Sb., který nabyl účinnosti 1. ledna 1925, tedy po vydání nař. rozhodnutí. Teprve tímto zákonem (§ 4) rozříženy byly na tyto osoby předpisy vydané pro státní zaměstnance ohledně ztráty nároku na odpočivné a zaopatřovací požitky a ohledně povolování, užívání a výplaty těchto požitků do ciziny.

Posoudil-li tedy žal. úřad otázku ztráty pense st-lčiny jako vdovy po notáři podle předpisů vl. nař. č. 247/22, porušil zákon a muselo proto nař. rozhodnutí býti zrušeno dle § 7 zák. o ss.

Č. 4861.

Státní zaměstnanci: Je úředník povinen stvrditi, že nahlédl do pořádku ve smyslu § 39 služ. prag.?

(Nález ze dne 2. září 1925 č. 16.127).

Prejudikatura: Boh. 2071 adm.

Věc: Ladislav L. v Praze proti ministerstvu vnitra o stvrzení nahlédnutí do pořádku.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.